

[Simonsen.]

samfundsøkonomisk betragtning. Jeg er bange for, at der vil opstå krav om at få denne udgift refunderet. Det er også, som om den ekstra overvægt, ministeren nu har givet reformen, bevirker, at dette spørgsmål bliver mere relevant. Den tidligere socialministers forslag gik på 1/2 pct. bidrag, men nu er det pludselig på grund af de høje ambitioner, ministeren har, røget op på 1 pct., altså fordoblet. I og med, at man er røget op på denne ene procent, opstår efter min mening den problematik, jeg her har gjort rede for, og som gør, at man i virkeligheden må sætte spørgsmålstegn ved, om det er rigtigt, at funktionærer og tjenestemænd skal omfattes.

Hvad selve maksimumsbeløbene og 90 pct.s loftet angår, skal jeg ikke gå ind i en nærmere diskussion. Den har vi jo haft i forbindelse med første fase af dagpengeforhøjelserne, oven i købet en meget livlig og interessant diskussion om betimeligheden af at forhøje disse satser. Nu gik diskussionen jo på tidspunktet 1. april 1972 og ikke 1973, som det er tilfældet her. Vi har gennem vor tidligere diskussion af dagpenge-reformen givet tilslutning til under alle omstændigheder for 1973 at forhøje maksimumsbeløbene, men dog ikke i det omfang, som ministeren har foreslået i første fase. Her mener jeg også at vi må stille spørgsmålet, om det ikke var rimeligt, ministeren tænkte sig om endnu en gang, inden hun gennemførte de store forhøjelser af dagpengene og 90 pct.s loftet, for at give os mulighed for at nå frem til enighed om en dagpenge-reform, som var knap så ambitiøs. Vælger ministeren vejen at gennemføre de satser, der opereres med i første fase, på nuværende tidspunkt, har hun, så vidt jeg kan se, forskertset mange af chancerne for, at vi i folketinget uanset vore intentioner kan nå frem til enighed om gennemførelsen af en dagpenge-reform.

Jeg har efterhånden mange gange brugt udtrykket „for højt ambitionsniveau“, og en af de ting, jeg i særdeleshed tænker på, når jeg bruger dette udtryk, er selvsagt karensdagens bortfald. Den tidligere minister opererede med en nedsættelse af karensdagene fra 6 til 3. Vi kan selvfølgelig alle sammen hurtigt blive enige om, at det eks-

sterende system, hvor man efter 21 dage får fuld kompensation, er et tåbeligt system, som giver adgang til misbrug. Vi kan også være enige om, at vi, efterhånden som der bliver økonomisk mulighed for det i samfundet, skal nedsætte antallet af karens-dage. Men det behøver ikke at medføre, at ministeren med det samme skal gå fra 6 dage og ned på 0 dage, for vi ved jo alle godt, at det, der koster de fleste penge i denne dagpengereform, er karensdagens bortfald. Vi ved også, at det, der gør det næsten umuligt at overskue de fulde økonomiske konsekvenser, er karensdagens bortfald. Derfor havde det nok været klogt, hvis ministeren havde valgt at tage det trinvis og prøve at nedsætte karensdagene. Vi skal jo ikke løse alle vore problemer i 1972. Vi lever forhåbentlig endnu nogle år, hvor vi kan forbedre tingene ud fra de erfaringer, vi har fået, således at vi ved, hvad det er, vi siger ja til. Vi føler faktisk ikke, at vi i dag fuldstændig har overblik over, hvad de økonomiske konsekvenser kan blive af det.

Nu ved jeg godt, at det ikke er særlig god latin at tale om, at 0 karensdage kan give anledning til misbrug. Men jeg tror nu, det er vigtigt i vore almindelige debatter her i folketinget at forsøge at være lidt ærlige over for hinanden. Mon ikke selv socialministeren må give ret i, at 0 karensdage selvfølgelig giver anledning til, at flere mennesker bliver hjemme? Der kan fremsættes mange fornuftige argumenter om, at nogle mennesker før i tiden ikke har haft råd til at blive hjemme, hvor de efter reformen kan blive hjemme og blive helbredt. Det er sundt og smukt og rigtigt, og hvis tilværelsen var lige så god og rigtig, var det i og for sig let at løse problemerne. Den side af problemet vil vi selvsagt meget gerne være med til at løse. Men jeg tror altså ikke, man kan se bort fra, at 0-karensdage vil medføre væsentligt flere fraværsdage. Vi har jo set gennem det sidste 1 1/2 års tid, hvordan sygedageantallet i det hele taget er steget her i samfundet, og det er vel sådan set som en konsekvens af hele vor stigende velstand, hvor man i højere grad kan tillade sig at sige: nå ja, men en dag fra eller til spiller ikke nogen rolle, for vi klarer os alligevel. Når man nu kan få op til 106 kr. pr. dag, bliver denne fristelse væsentligt større, så selv om det